

som hjem søger de moderne Samfund, har deres Aarsager i Stordriftens Organisationsformer, som navnlig indenfor Industrien under opadgaaende Konjunkturer trækker Arbejdskraft til sig for senere i nedadgaaende Tider at skyde en Del af denne Arbejdskraft fra sig som en „industriell Reservearmé“. Mindretallet maa derfor hævde, at Bidrag fra Arbejdsgiverne til Afhjælpning af den ekstraordinære Arbejdsløshed fortrinsvis maa paahvile den store Bedrift. Man foreslaar i Overensstemmelse hermed i Ændringsforslag Nr. 48, at der overhovedet kun betales Bidrag af det Antal Arbejdere, en Arbejdsgiver har udover 3, hvorved mindre Bedrifter med ikke over 3 Arbejdere helt fritages for Bidragspligt. Da man tilsigter et lige saa stort samlet Bidragsbeløb fra Arbejdsgiverne som forudsat i Lovforslaget, har man forhøjet det gennemsnitlige Bidrag til 12 Kr. pr. Helaarsarbejder. Endvidere foreslaar man Bidragene graderet, ikke alene efter Arbejdsløshedsprocent, men tillige efter Bedriftens Arbejderantal. I Ændringsforslag Nr. 68 foreslaar man en anden Affattelse af § 31, Stk. 5, idet man maa formene, at det er Indenrigsministeren, der efter Indstilling fra Nævnet under Hensyn til alle de foreliggende Forhold maa skønne over Understøttelsernes Størrelse, saaledes at Ministeren, saafremt Fondens Midler ikke forslaar til de Ydelser, han finder paakrævet, maa søge finanslovmæssig Hjælp til ekstraordinære Statstilskud til Fonden.

Da de i Lovforslaget foreslaaede Regler om Understøttelsernes Størrelse vil medføre en Nedsættelse af de Familieforsørgerne for Tiden ydede Understøttelser med ca. $\frac{1}{4}$, og Mindretallet ikke finder det muligt i Særdeleshed i Vintertiden at foretage en saadan Reduktion, foreslaar man i Ændringsforslag Nr. 69 at lade de $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen være den højeste Grænse for Understøttelsen, saaledes at Indenrigsministeren stadig har Mulighed for at afpasse Understøttelsernes højeste Beløb efter Øjeblikkets Krav.

I Ændringsforslag Nr. 73 foreslaas en

nærmere bestemt Sættelse af det i § 32 nævnte Amtsudvalg.

I Ændringsforslag Nr. 78 foreslaar Mindretallet, at Arbejdstiden under ekstraordinær Arbejdsløshed kan nedsættes med indtil $\frac{1}{3}$, uden at de saaledes beskæftigede Arbejdere faar Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Mindretallet er af den Formening, at det under en ekstraordinær Arbejdsløshed kommer an paa at faa saa mange *Arbejdere* i Beskæftigelse som muligt, og at det derfor er rigtigt at gøre de offentlige Institutioner interesseret i at lade Arbejder udføre ved Anvendelse af Arbejdere med begrænset Arbejdstid, naar dog Begrænsningen ikke er større, end at Arbejderne opnaar en betydelig Fordel ved at gaa i Arbejde fremfor at nyde Understøttelse. Den af det offentlige ogsaa i de arbejdsløse Dage sparede Understøttelse betyder for Samfundet en Billiggørelse af Arbejdet. Overfor Tanken om Udførelsen af Nødhjælpsarbejder ved en Tvangsudsættelse af den almindelige Arbejdsløn maa Mindretallet derfor hævde, at en Begrænsning af Arbejdstiden har alle Fordele: den fører flere Arbejdere i Arbejde, den medfører i det væsentlige samme Billiggørelse af Arbejdet for Samfundet som Helhed, som en Tarifnedsættelse vilde medføre, og den udelukker Arbejdernes Frygt for, at Nødhjælpsarbejdets Iværksættelse skal virke som et Vaaben imod dem i den almindelige Lønkamp.

Mindretallet maa formene, at de Tilfælde, hvor Arbejde med begrænset Arbejdstid eventuelt vil være upraktisk, i vidt Omfang vil finde sin Afgørelse ved frivillig Overenskomst mellem Arbejderne og den Institution, som iværksætter Arbejdet, og opnaas en saadan Overenskomst ikke, maa Mindretallet i hvert Tilfælde finde det rigtigt, at en Nedsættelse af Lønnen under det almindelige for saadant Arbejde i den paagældende Egn kun kan ske, naar det bifaldes af et Flertal af det i Ændringsforslag Nr. 73 nævnte Amtsudvalgs 6 indstillede Medlemmer.